

Мечката разбра, че е мъчно на стареца. Изправи се, пригърна го като човѣкъ и зарева съ страшенъ гласъ, отъ който закѣнтѣ гората.

— Мм! Мм!

Вълцитѣ изведнажъ се спрѣха уплашени. Озърнаха се назадъ. И пакъ трѣгнаха.

Дѣдо Маринчо се изправи срѣдъ поляната. Дигна ржце къмъ небето и почна да се моли.

Мечката ревъше съ дигнати лапи къмъ небето, като да се молѣше и тя.

Вълцитѣ приближиха. Мечката приклекна къмъ тѣхъ и зарева разярена. Дѣдо Маринчо седна.

— Стой, Мецо! Легни на колѣното ми! Нека дойдатъ... Елате, елате да видимъ вие глупавитѣ какво искате!

Вълцитѣ полека приближиха. Заобиколиха мечкаря и мечката. Клекнаха на колело. И загледаха

мечката, която лежеше на колѣното на човѣка.

— Кажете де? — попита дѣдо Маринчо вълцитѣ. — Що искате? Азъ съмъ вече старъ, не мисля за себе си. А вие сте много глупави. Откъде знаете, че тоягата не гърми? Откъде знаете, че мечката нѣма страшни жѣби. Я погледнете нейнитѣ голѣми жѣби!

И той разтвори устата на мечката.

Мечката изрѣмжа и поиска да скочи. Синджирѣтъ ѝ издрънча. Вълцитѣ настрѣхнаха.

— Стой, Мецо. Азъ ще имъ кажа съ добро. Че ако не слушатъ — твоя работа. — Ти си старъ и по-умень,

